

[Kirkeministeren]

interesseret på, vil jeg sige, at jeg, som jeg sagde til fru Inger Harms ved det tidligere lovforslag, intet som helst ønske har om at fratage Folketinget indflydelse på de ting, Folketinget skal have indflydelse på.

Jeg må måske om det konkrete, nemlig fastsættelsen af spørgsmålet om præsternes uddannelse og efteruddannelse, som jeg så lige vender tilbage til, sige, at der som bekendt findes en kongelig anordning, som er forudsætningen for spørgsmålet om pastoralseminariernes funktion, hvoraf det klart fremgår, at uddannelse på pastoralseminarium er en forudsætning for at blive præst i folkekirken.

Jeg er klar til at se på spørgsmålet om de tjenestemandslignende vilkår.

I øvrigt skal jeg sige til fru Inger Stilling Pedersens spørgsmål om missionærer, der har fungeret et antal år, at der er ingen som helst planer om eller i lovforslaget nedfældet bemærkninger om at ændre på dette forhold.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kirkedvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. 127:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. med flere love.

Af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Erling Olsen (S):**

Dette lovforslag er omfattende, det er vanskeligt at overskue, og det har betydelig række-

vidde. Derfor har det krav på at få en meget indgående udvalgsbehandling.

Hovedideen i forslaget er at tilpasse vores lovgivning om banker og sparekasser til fire EF-direktiver. Disse direktiver er minimumsdirektiver, således at forstå at de ikke stiller sig i vejen for, at vi i vores lovgivning opretholder krav, der er skrapere end dem, der findes i direktiverne. Og vores hovedindvending imod forslaget er, at regeringen efter vor mening i betænkelig grad nærmer sig disse minimumskrav. Det hænger jo nok også lidt sammen med en forskel i opfattelsen af, hvad en bank og en sparekasse er.

Banker og sparekasser har en dobbelt funktion: på den ene side er de erhvervsvirksomheder, der skal tjene penge i konkurrence med andre, på den anden side er de pengeinstitutter, som skal være med til at sikre et trygt og stabilt pengevæsen. Og det er de to funktioner, der skal afvejes over for hinanden i lovgivningen.

Vi mener, at regeringen har været lidt for tilbøjelig til at følge Bankforeningens ønsker om, at bankerne i overvejende grad bliver betragtet som erhvervsvirksomheder, mens vi vil være mere tilbøjelige til at lægge vægt på pengeinstitutfunktionen. Det kommer ganske tydeligt frem i det, man kalder solvenskravet, altså kravet til egenkapitalen i banker og sparekasser.

Se, anlægger man synspunktet, at det er en erhvervsvirksomhed, der skal tjene penge, så falder det i øjnene, at det er dyrere, lidt dyrere, at arbejde med egen kapital end med fremmed kapital, fordi egenkapitalen løber den største risiko; den må holde først for i tilfælde af tab. Derfor vil man være tilbøjelig til at sige: Så skal vi have de mindst mulige egenkapitalkrav, så skal vi bevæge os ned på minimumskravene i direktivet.

Hvis man derimod i højere grad betragter banker og sparekasser som pengeinstitutter, der skal sikre trygheden, vil man mene, at det er en fordel at være velkonsolideret, og så vil man godt stille nogle strengere egenkapitalkrav.

Vi ønsker derfor at se på den væsentlige lempelse, der ligger i forslaget, og på, om den overgangsordning, som dette medfører, nu er tilstrækkelig lang, og om det i det hele taget er nødvendigt at gå ned på egenkapitaldirektivets minimumsgrænse.

Vi synes også, at der er grund til at se lidt på det, der kaldes accessorisk virksomhed, fordi